

EL QUADERN DE LA JOVENTUT COMUNISTA

CONTINGUTS

1. Principis teòrics. **P.5**
2. La proposta política de la JCC. **P.18**
3. Com s'organitza la JCC. **P.35**

METODOLOGIA

Aquest quadern està pensat per a la formació de la nova militància i per als col·lectius de base de la JCC, conuinant la lectura individual amb la lectura col·lectiva.

1. Principis teòrics

La Joventut Comunista de Catalunya basa els seus principis polítics sobre la base teòrica i pràctica del marxisme-leninisme. Per entendre les posicions polítiques de la JCC primer cal conèixer els seus principis teòrics. Per això, aquest quadern comença explicant els principis teòrics bàsics.

Principis del marxisme

Què és la dialèctica?

El terme “dialèctica” prové de la Grècia Clàssica i està relacionat amb el diàleg, Plató va anomenar dialèctica a la forma de coneixement més elevat i és per això que tampoc és estrany que gran part de les seves obres estiguin escrites en forma de diàleg.

Però per Hegel, un dels filòsof contemporanis de Marx que més el van influenciar (entre altres aportacions perquè Hegel va revolucionar la dialèctica), la dialèctica és un sistema lògic, un mètode del pensament pel què les idees es succeeixen a unes altres i van desenvolupant-se. Aquest esquema, aplicat a la realitat, da com resultat una concepció del món que va progressant al llarg del temps gràcies a les seves successives contradiccions (**per tant la realitat no és estàtica**)

La dialèctica de Hegel és un procés que té tres moments:

- Tesis (posició o afirmació)
- Antítesis (negació o contradicció)

- Síntesi (negació de la negació o la superació de la contradicció)

Pensar dialècticament per Hegel consisteix en buscar les relacions d'oposició dels conceptes, superar-les, i integrar l'obtingut en una totalitat superior a la que a la vegada se li troba una oposició que serà contínuament superada. ***(Explicar amb exemple als tallers de formació)***

Per Hegel, el motor d'aquest moviment dialèctic que podem trobar en el desenvolupament de la història és l'esperit o la Idea, ja que aquest era idealista. Mentre que diferenciant-se d'ell, per Marx, que és materialista, el motor del moviment dialèctic que trobem en el desenvolupament de la història es la lluita de classes.

Què és l'alienació?

L'origen del concepte d'alienació prové de la teoria de la alienació religiosa del filòsof Ludwig Andreas Feuerbach. Segons Feuerbach, l'origen de la religió és psicològic i la raó de l'existència d'idees religioses s'hauria de buscar en el mecanisme utilitzat per la ment humana que inventa mons i éssers supranaturals per compensar el patiment del món real. És per això que es planteja a l'home religiós com un ésser «alienat» (alienació ve del terme llatí, «alienus», que significa aliè) ja que és un ésser aliè a si mateix. Un home alienat, per a Feuerbach, és un home que ha perdut la seva essència d'home ja que aquesta li és aliena.

Marx critica a Feuerbach per no ser materialista, ja que quan el segon parla de l'home ho fa com una idea abstracta, sense tenir en compte la seva relació amb la natura i amb la resta d'homes (quan per Marx, aquestes relacions són una part integrant i indispensable del que és una persona).

Segons la teoria marxista, la relació de l'home amb la natura és indispensable per viure (***els homes necessiten menjar per viure i per menjar aquest transforma la natura per treure profit d'ella: recol·lecta fruits, caça, pesca, etc. Per viure, les persones necessiten produir, començant pel menjar però també necessiten roba, instruments de caça, habitatge...***) i aquesta producció és l'activitat fonamental que han de portar a terme els homes (***Abans de poder fer qualsevol afer filosòfic o científic per exemple han de tenir cobertes les seves necessitats bàsiques***).

També es fonamental la relació que té l'home amb els seus semblants, als que no només està unit pels seus vincles afectius, sinó també per la necessitat que tenen per produir. Segons Marx a la seva obra «*Treball assalariat i capital*» els homes han de treballar en comú i establir un intercanvi d'activitats. Sense aquests vincles i relacions socials els homes no es podrien relacionar amb la natura per produir correctament.

Dins aquest anàlisi, es manifesta part del materialisme dialèctic i històric de la teoria de Marx, ja que aquestes relacions de producció no han sigut sempre les mateixes, sinó al llarg de la

Història han pres diferents formes. Un exemple és el recorregut històric que podem veure en les relacions de producció a la Antiguitat (Esclavitud), Edat Mitjana (Feudalisme i Vassallatge), Capitalisme (Treball Assalariat)...

Segons Marx, sota societats basades en l'explotació, el subjecte no viu «l'activitat personal» (treball) com una cosa que li pertanyi a si mateix, sinó que un percep aliè. En les societats d'explotació el treball no representa les facultats humanes ja esmentades anteriorment; sinó que el treball així com els productes es veuen com objectes aliens al subjecte productiu i a la seva voluntat. Mentre l'home s'aliena de si mateix, el producte del treball es converteix en «un objecte aliè que li domina» (**fetixisme de la mercaderia**).

L'alienació econòmica es manifesta en tres alienacions particulars:

- **Alienació de l'activitat**: en el procés del treball, l'home s'aliena de les seves pròpies capacitats creadores, no viu aquestes facultats com si li pertanyessin realment, sinó que el treball es veu com una acció exterior i forçada (***ex: l'home no treballa pel bé de la societat sinó per un salari***)
- **Alienació de l'objecte**: els objectes resultants de l'activitat del treballador no li pertanyen a ell, sinó que els viu com objectes aliens a ell mateix (***ex: encara que sigui l'assalariat qui treballa el camp el producte no li pertany a ell, sinó al burgés***). A més, el productor es sotmet al producte (en el sentit en què el productor és

només un mitjà per aconseguir l'objecte o producte), es per això que en aquesta situació l'important no és el bé del productor (salut, perfeccionament de les seves facultats, etc) sinó la mercaderia produïda.

- Alienació social: l'alienació econòmica fa que l'objecte produït no li pertanyi al treballador, sinó a un altre, creant així una divisió en la societat, donant lloc a classes socials antagòniques: la classe oprimida (productora) i la dominant (la que s'apropia de la producció de la oprimida).

Marx va suposar que l'alienació del treball, encara que existent durant tota la història de la societat de classes, va arribar al seu punt més àlgid en la societat capitalista i que la classe treballadora era la més alienada.

Què és la infraestructura i la superestructura?

La història de la humanitat pot ver-se llavors, segons la concepció materialista de la història de Marx, com una successió de modes de producció. A cada mode de producció li correspon un model ideològic diferent, com un dret, una política, una religió i un art. Aquest model ideològic és el que va anomenar Marx com «superestructura». La superestructura va lligada a la estructura econòmica (infraestructura) de la societat, ja que depèn d'ella.

La ideologia també forma part de la superestructura i està determinada per les condicions materials de les relacions de producció o la infraestructura. El paper de la ideologia, segons el marxisme, és actuar de lubricant per

mantenir fluides les relacions socials, proporcionant un mínim de consens social necessari mitjançant la justificació del predomini de les classes dominants sobre les oprimides.

Per conèixer profundament una societat hem de fixar-nos en la seva estructura material o econòmica, o sigui, en la infraestructura; no en els llibres filosòfics o en els diferents monarques que van regnar (superestructura). Les institucions polítiques, les concepcions jurídiques i les idees artístiques i religioses han d'explicar-se per l'estructura econòmica de la seva societat, i no al revés.

[Durant els tallers de formació s'explicarà amb exemples d'actualitat]

La cita perfecta de Marx sobre aquest punt és aquesta (on manifesta que cadascú té les seves idees depenent com sigui la societat en la que viu i dependent també el lloc que ocupi dins d'aquesta societat):

«El modo de producción de la vida material condiciona el proceso de la vida social, política y espiritual en general. No es la conciencia del hombre la que determina su ser, sino, por el contrario, el ser social es lo que determina su conciencia.»

Crítica al liberalisme

Les reformes polítiques que van proposar pensadors liberals com Adam Smith, Thomas Robert Malthus i John Stuart Mill es centraven en les idees de democràcia i llibertat. Aquestes dos estaven íntimament lligades, però encara que es demanaven llibertats polítiques, es demanava sobretot llibertat econòmica.

La principal doctrina econòmica del liberalisme s'anomena «laissez faire» (deixar fer), i estava dirigida a combatre la intervenció del govern en el negoci del sudits (en la època dels ja esmenats pensadors liberals els governs estatals eren proteccionistes i era el govern qui decidia els preus de les mercaderies i solia posar aranzels per protegir els productes nacionals).

Segons els economistes liberals aquesta intervenció de l'Estat en l'economia era la causant de tots els mals de la societat (fam, pobresa, etc) i creien que si l'Estat deixava d'intervenir l'economia es regularia mitjançant una sèrie de mecanismes i lleis internes que produirien una millora en la situació de la majoria.

La principal d'aquestes lleis reguladores era la «lleï de la competència», per la qual els preus de les mercaderies tendeixen a situar-se en un mínim acceptable ja que els productors han de competir per vendre. Una altra lleï és «la lleï de la oferta i la demanda», quan hi ha demanda d'un producte els preus puguen fins que, amb l'oportunitat d'aconseguir més beneficis, els fabricants

fabriquen més productes, i la oferta supera la demanda. Llavors els preus baixen fins a un mínim més baix que l'anterior.

Sobre aquestes dos lleis econòmiques, Adam Smith va establir la seva teoria de la «mà invisible». Segons Smith existeix una mena de mà invisible que regula el mercat cap un ordre harmoniós.

La crítica de Marx a la democràcia liberal és simple: el parlar de democràcia era, per la classe burgesa, parlar de la forma en la què podien accedir al poder polític, ocupat llavors per la aristocràcia. Un altre exemple per mostrar que els ideals democràtics de la burgesia eren una farsa encaminada per aconseguir el seu poder polític eren les limitacions que es feien respecte al sufragi (homes amb un mínim de propietats, amb uns certs anys d'antiguitat habitant al mateix domicili...). En un principi la burgesia va mobilitzar a la classe obrera contra els terratinents, però una vegada que van aconseguir el poder polític van haver de reprimir al proletariat revolucionari, els seus reals enemics de classe. A «El 18 de Brumario de Luis Bonaparte» Marx revela l'engany ja anunciat: encara que la burgesia digués lo contrari, els interessos del proletariat i de la burgesia són completament contraris.

La crítica de Marx a la idea de llibertat recau en què principalment la llibertat que reclamaven els economistes burgesos era l'econòmica, la llibertat per fer i desfer els seus negocis i la llibertat per tenir propietats (la llibertat per explotar). Des de la

perspectiva de la lluita de classes, aquesta situació harmoniosa i ideal que seria resultat de la no intervenció de l'Estat a l'economia només existiria per la classe burgesa, no per la classe obrera (que mai van tenir en compte aquests pensadors liberals).

A més, la teoria de «la mà invisible» de Smith que regula el mercat cap l'estabilitat i uns preus justos (o naturals) també era una il·lusió: Marx va remarcar les freqüents crisis per les que passava el sistema capitalista, crisi de la superproducció en la que l'oferta superava molt la demanda i es destruïen els productes per mantenir els preus del mercat.

Un dels defectes més greus del liberalisme, va ser que a una organització elevadíssima a les fàbriques (aconseguida gràcies al desenvolupament tecnològic i la divisió del treball), li seguia una absoluta desorganització en la producció a tota la societat. Es a dir, s'havia aconseguit fabricar una gran quantitat de productes però no havia cap pla per què la producció s'ajustés a les necessitats de la societat. Aquesta desorganització estava també estretament lligada a un defecte del sistema productiu capitalista ja esmenat anteriorment: aquest defecte consistia en que a una producció social li seguia una apropiació individual del que havia sigut produït. O sigui, en una fàbrica, encara que treballassin centenes o milers de persones, el producte i els seus beneficis se'ls apropiava un sol individu, el burgés.

La principal crítica al liberalisme, i concretament al sistema socioeconòmic capitalista, es veu plasmada a l'obra de Marx «Das Kapital». Al Capital, Marx va desenvolupar un model alternatiu per calcular el concepte de «valor» de l'economia capitalista, valor basat en el temps de treball socialment necessari per la producció de mercaderies i no només pel seu valor d'ús (bé que satisfà les necessitats humanes) i de canvi (bé que es pot intercanviar per altres bens en una proporció determinada). A partir d'aquest estudi es desenvolupa la hipòtesi defensada per Marx sobre que en realitat, la societat capitalista es fonamenta al voltant del furt del treball humà mitjançant el concepte de la «plusvàlua», legitimat dins l'Estat de dret per la propietat privada dels medis de producció.

(Exemple) *¿Però com funciona aquest furt mitjançant el robatori de la plusvàlua?*

Al burgès li surt a 40€ al dia mantenir a un obrer, i per tant li paga 40€ al dia, aquest seria el salari de l'obrer. Ara bé, tot i així, durant les hores en les que treballa l'obrer no produeix no només 40€, sinó 75€. Per tant, hi ha una plusvàlua, ja que el burgès produeix el valor necessari per pagar-li per la seva força de treball a l'obrer, però a més, rep 35€ que es quedarà ell. Per tant, la plusvàlua es el benefici que treu el burgès del treball de l'obrer és la diferència de valor entre el valor de força de treball i el valor produït per la seva ocupació (i a més, la base de guanys del capitalista). I el salari del treballador ha de cobrir tot el que es necessiti per

mantenir la seva vida perquè aquest torni a la fàbrica al dia següent, per tant el salari no està condicionat pel valor real del seu treball.

Marxisme-leninisme

El marxisme defensa que la propietat privada burgesa ha de ser socialitzada, o sigui, ha de passar a ser propietat de la societat en general, pel seu benefici i amb col·laboració de tota la societat. S'ha d'aclarir que com marxistes defensem l'abolició de la propietat privada dels mitjans de producció, no de la propietat privada fruit del treball o de l'esforç personal. El que critiquem és el poder d'apropiar-se del treball aliè mitjançant l'apropiació dels productes socials. A més, a una societat comunista la competència es abolida i es substituïda per l'associació.

Segons el marxisme-leninisme, per arribar a una societat comunista (societat sense classes, Estat, ni explotació), primer s'ha de passar per una sèrie de fases prèvies indefinides que són: la dictadura del proletariat (en contraposició a la dictadura del capital), el socialisme i per últim, el comunisme.

La dictadura del proletariat és bàsicament la dominació del poder polític per part del proletariat. En poques paraules, es tracta del proletariat organitzat com a classe dominant. Si abans de la dictadura del proletariat, era una minoria (la burgesia) la que oprimia a la majoria, després de la revolució i amb el proletariat organitzat com a classe dominant, és a la inversa. A part, durant aquesta fase l'antic poder de l'Estat (de l'Estat

burgés, que respon als interessos de la burgesia) es derrocat, i l'Estat passa a ser un de proletari en poder dels treballadors.

És per això perquè els marxistes preferim utilitzar l'expressió sobre que «l'Estat s'extingeix» en comptes de parlar de l'abolició de l'Estat a diferència dels anarquistes. És l'Estat burgés el que és abolit just en el moment que esclata la revolució proletària i es consolida el proletariat com a classe dominant; és aquest Estat l'enderrocat i és l'Estat obrer el que seguidament es instaurat. Segons Lenin, es preferible utilitzar aquesta expressió ja que senyala la gradualitat del procés. Quan la ideologia burgesa hagi desaparegut de la mentalitat de la població, quan ja no existeixi la competència, quan els homes ja s'hagin acostumat i habituat a les normes de convivència sense explotació, quan no hagi res que pugui crear sublevacions, serà quan el poder de l'Estat sigui innecessari i acabi extingint-se per si mateix.

La diferència que hi ha entre el període socialista previ a la societat comunista (també conegut com la fase inferior de la societat comunista) és que encara segueix sent necessari el poder de l'Estat, a més, durant el període socialista la ideologia i el dret burgés no és encara inexistent i encara segueixen existint injustícies, com per exemple la distribució dels articles segons el treball, i no necessitat; i existeix el perill de caure en posicions reaccionaries que acabin amb la reinstauració de l'antic ordre socioeconòmic.

El dret burgés durant el període socialista no es suprimeix del tot, sinó que només es suprimeix en

el que està relacionat amb els mitjans de producció. El socialisme converteix en propietat comú la propietat privada sobre els mitjans de producció, però el dret burgés segueix existint en la distribució dels productes i del treball entre els membres de la societat.

En la fase superior de la societat comunista, la ja anomenada com societat comunista, desapareix la distinció entre treball intel·lectual i manual, en aquesta l'Estat ja és inexistent i el treball no és només un mitjà de vida, sinó la primera necessitat de la vida (aquí es veu plasmada la idea de Marx sobre el potencial transformador de l'home sobre la natura). Finalment, la injustícia existent durant la fase inferior de la societat comunista, el dret burgés en la distribució dels productes i del treball, també desapareix, ja que els articles no son distribuïts segons el treball, sinó segons la necessitat (**De cadascú, segons les seves capacitats, a cadascú, segons les seves necessitats**)

- **Bibliografia**

- ✓ F. Engels. Principis del Comunisme.
- ✓ F. Engels. L'origen de la família, la propietat privada i l'Estat.
- ✓ K. Marx i F. Engels. Manifest Comunista.
- ✓ K. Marx. 18 de brumari de Luis Bonaparte.
- ✓ K. Marx. Treball assalariat i capital.
- ✓ V. Lenin. L'Estat i la Revolució.
- ✓ V. Lenin. Què fer

2. La proposta política de la JCC

La JCC, com a organització juvenil nacional i de classe, té com a objectiu la destrucció del capitalisme i la seva substitució pel socialisme. En la fase actual de la lluita contra el capitalisme, la Joventut Comunista té una proposta política concreta per a la joventut de classe treballadora. En aquest quadern fem un resum dels aspectes més importants. La proposta completa la podeu llegir en el Manifest-Programa aprovat en el II Congrés.

Per la República Catalana

La Joventut Comunista de Catalunya aposta per la construcció de la República catalana, estant al costat de les llibertats civils i polítiques del poble català. Apostem per la construcció conjunta de la República Catalana sota un model social i democràtic, posant les estructures del govern i el seu estatus polític al servei de les condicions de vida i els drets socials, democràtics, i culturals de la majoria social que conforma el nostre poble.

Defensem el dret a l'autodeterminació de Catalunya, i el seu exercici a través un referèndum amb conseqüències polítiques com a única solució per al fet nacional català, esdevenint així, un subjecte polític reconegut plenament, al marge de la decisió final de la

ciutadania catalana sobre quina relació vol amb altres pobles.

Apostem per construir una República Catalana, democràtica i social, que es confederi amb la resta de nacions i pobles d'Espanya si es donen les condicions, i així ho decideix el poble català.

Dret al treball. Treball amb drets.

Les propostes en aquesta matèria són:

1. Cap jove sense feina.

La JCC considera que cal implementar mesures urgents per acabar amb la inactivitat i l'atur juvenil. La joventut ha de poder accedir al treball amb drets. És inadmissible que el nostre país tingui taxes d'inactivitat i d'atur tan baixes, i que la gent que pot treballar ho faci en condicions tan precàries. L'accés al treball ha de ser amb drets, i no es pot fer servir l'atur com excusa per precaritzar-nos i empobrir-nos. **Des de la JCC apostem per la plena ocupació, amb treball digne i de qualitat.** Apostem fermament en l'accés al treball digne i de qualitat com a mitjà per a que tota persona pugui dur a terme un projecte de vida digna lliurement escollit.

2. Acabar amb la temporalitat i eliminar les ETT.

Els contractes temporals són els més utilitzats per esclavitzar a la joventut. Per

aquest motiu, la Joventut Comunista es mostra totalment en contra d'aquesta pràctica, exigint l'eliminació d'aquest tipus de contractes que només creen misèria i incertesa laboral entre la joventut. **També exigim la prohibició de les Empreses de Treball Temporal**, que especulen i treuen rèdit de la col·locació del personal en empreses que podrien contractar directament.

3. **Volem un país amb treball digne, sense precarietat ni salaris de misèria.**

Ja n'hi ha prou de precaritzar sectors i abaratits mà d'obra. Volem un país amb un sistema laboral digne, que no esclavitzï a la joventut. **Volem plans per incorporar a la gent jove en aquells sectors pels que s'hagin format, que estiguin ben remunerats**, i no fent-ho com ara amb contractes de pràctiques en els que es treballa com una més sense cobrar cap salari. **També defensem que cap jove cobri menys del SMI, a la vegada que defensem una pujada del salari mínim fins als 1.000€.**

4. **Millorar de les condicions de treball, millorar els convenis col·lectius.**

Cal acabar amb les pràctiques abusives de la patronal, tant en el dia a dia com en la negociació dels convenis col·lectius. La patronal busca en tot moment precaritzar més a la classe treballadora, i tenint present que la joventut és dels sectors més precaris,

apostem per la millora dels convenis col·lectius, incorporant a aquests mesures contra la precarietat juvenil com limitar l'ús dels contractes temporals, o la possibilitat que la joventut tingui horaris especials amb els que pugui compaginar estudis i treball.

- 5. Dret a la participació sindical a tots els sectors, especialment en l'hostaleria i la restauració.**

Lluitem per la llibertat sindical als centres de treball. **Per a la joventut, poder afiliar-se a un sindicat és important, ja que per la seva manca d'experiència laboral pot necessitar l'acció i la representació sindical per donar resposta als abusos patronals.** En els sectors en els que els horaris són esclavitzats, en els que es treballa sempre per sobre del que estipula el contracte, podem veure com la joventut té més dificultats per sindicar-se. Això no només fa que les empreses tinguin via lliure per fer el que vulguin, sinó que evita que la joventut pugui empoderar-se i organitzar-se. **Des de la JCC considerem que l'acció sindical i la participació de la gent jove és fonamental als sectors com l'hostaleria i la restauració per lluitar contra el treball precari i els torns abusius.**

- 6. Per un món del treball més inclusiu, sense masclisme ni LGTBifòbia.**
Hem de lluitar per uns centres de treball lliures de masclisme i patriarcat, sobretot

pel que fa a les conductes i les agressions sexistes. En les empreses del nostre país és molt habitual veure actituds masclistes cap a les dones, judicis sobre la roba, el maquillatge, l'aspecte físic etc. És intolerable que en el món del treball el masclisme continuï tenint via lliure, i es continuï silenciant els abusos i les agressions masclistes. **La JCC aposta per un treball lliure de sexisme, acabant amb l'escletxa salarial de gènere, així com considera que cal que es reconegui el paper de les dones al treball i es fomenti la promoció de quadres femenins al sindicalisme, així com potenciar el feminisme en els sindicats.** Tampoc podem oblidar que es continuen donant actituds i agressions LGTBifòbes als centres de treball, i que cal acabar amb elles.

Pel dret a l'educació

Les propostes en aquesta matèria són:

- A Secundària

- 1. Des de la JCC apostem per un model d'educació 100% públic, laic, en català, que transmeti valors feministes, respectuós amb el medi ambient i al servei de la classe treballadora. Una educació que sigui inclusiva i promogui la inclusió de totes les persones a la societat.**

2. **No podem entendre l'educació sense la perspectiva dels propis alumnes. Cal promoure la implicació de l'estudiantat en la seva pròpia educació, fomentar l'associacionisme i la dinamització de la vida estudiantil secundària interna als centres juntament amb l'aprofundiment democràtic i la participació d'aquests en les decisions sobre els seus centres.**

3. **Volem un sistema educatiu que sigui capaç de transformar les opressions de la societat. Que promogui el respecte i tingui una perspectiva global sobre les desigualtats del sistema. Que actuï sobre els problemes reals, desigualtats de gènere, desigualtats d'ètnia, assetjament escolar...**

4. **També apostem per la revisió dels plans d'estudi i les tècniques de docència. Cal formació docent al professorat pública i gratuïta. Acompanyada d'una reforma dels actuals sistemes d'avaluació que acabi amb la sobrecàrrega de treball i estigui més enfocat en el desenvolupament personal de les estudiats. Per això cal una despesa major en educació, la disminució d'alumnes per aula i la millora de condicions per a les treballadores (reducció d'hores lectives, disposició de més recursos...).**

- **A la Formació Professional**

1. Cal un sistema educatiu que permeti la formació de la classe treballadora per participar en la construcció d'un model econòmic alternatiu, fonamentant en la sostenibilitat, la industrialització respectuosa amb el medi, la generació de serveis a les persones i la economia productiva de bens per satisfer el bé comú i no el consumisme compulsiu.

2. **És necessari un correcte finançament de la formació professional que augmenti les partides destinades, l'eliminació de la concertada i la ampliació de l'oferta pública,** juntament a amb una política per prestigiar la formació professional. Cal una planificació pública de l'oferta en formació professional, segons les necessitats estratègiques dels sectors que es considerin prioritaris a desenvolupar. Un model independent de la patronal empresarial.

3. **Que aquest sistema contingui l'oferta de tots els cursos i famílies de formació a tot el territori amb diversitat horària.** Alhora, és necessari una política d'ampliació de beques, per desplaçament, beques salari, que garanteixi la gratuïtat dels materials i llibres.

4. No podem obviar l'element de major precarització per a les estudiants d'FP, les pràctiques. Apostem per l'eliminació de les pràctiques laborals gratuïtes, i que aquestes siguin substituïdes per un model de contractes dignes, és a dir, amb un salari que en cap cas pot ser inferior al Salari Mínim Interprofessional d'una jornada completa.

5. Durant els últims anys el model de Formació Professional Dual ha començat a guanyar pes, aquest sistema sobre el paper brinda a l'estudiant la meitat de la seva formació dins d'un entorn laboral i l'altre meitat al centre d'estudis (la suma de les hores que l'estudiant inverteix a l'empresa i al institut ha de ser de 40h setmanals). Però en molts casos, per part de les empreses no es forma adequadament a l'estudiant, ni tampoc es realitza un seguiment estricte per part del centre. Aquesta situació no només provoca que l'estudiant acabi realitzant la feina d'un treballador normal amb un salari irrisori, sinó que sovint es veu obligat a realitzar el mateix itinerari escolar que la resta de companys. **En relació a la FP Dual, hem d'exigir un major control sobre la formació que rep l'alumne a les empreses i un itinerari que permeti realment al alumne compaginar la activitat laboral i la formativa.**

- **A les Universitats**

1. **La proposta va dirigida a la consecució d'una universitat pública i de qualitat, que sigui gratuïta, inclusiva i feminista, on les pràctiques siguin remunerades i adequades al pla d'estudis, un pla d'estudis fet després d'una bona planificació i participat per la comunitat educativa, des de les facultats en col·laboració amb professores i estudiants.**
2. **Una universitat amb un teixit associatiu fort, amb molta participació, i on les associacions de caràcter polític i sindical tinguin un paper rellevant, comptant també amb la importància de les associacions de caire cultural i acadèmic, amb un diàleg constant entre tots els col·lectius que formen part de la universitat, des del PAS i PDI als òrgans directius, passant, òbviament, per les estudiants, per tal d'afavorir una governança democràtica de la institució, on totes les parts formin part de les decisions.**
3. **A més, s'haurien de finançar els estudis extracurriculars (com l'estudi de una 2 llengua) i crear escoles oficials públiques, econòmiques i de qualitat.**

La qüestió de les drogues

La qüestió que gira entorn les drogues no s'ha analitzar des d'una perspectiva individualista, sinó des d'una materialista i de classe, tenint com objectiu l'alliberació del proletariat, o sigui des d'una perspectiva marxista-leninista.

El canvi constant del jovent cap a la maduresa tant mental com a física exerceix una pressió que de vegades no es pot canalitzar. El jovent està exposat a una avaluació constant de les seves vàlues, ja siguin laborals o formatives. La pressió d'escollir que vols ser com individu, sumat amb els dissenys del sistema per mercantilitzar a aquest jovent en forma de mà d'obra barata i accessible, sense oblidar els problemes que té la joventut per trobar-se amb el seu jo soci-polític, agreugen aquesta situació portant-les fins a l'extrem . Cada vegada hi ha més joves addictes a les drogues, cada vegada l'edat mitjana de consum d'alcohol es redueix més. Tot això fa que el jovent vulgui alienar-se de la pressió exercida al seu voltant, evadint-se de la millor forma que hi sap.

Encara les drogues han existit durant gran part de la història de la humanitat, actualment aquestes emanen d'una producció capitalista i consumista, diferenciant-se a la seva consumició original, que era local, religiosa i de culte. Actualment, s'han transformat en una eina de les classes dominants per subjugar a les oprimides, aquestes alienen a les darreres. Fet

que dificulta que les classes oprimides prenguin una actitud revolucionaria sota l'efecte de les drogues, ja que evadeixen al subjecte de la realitat i dificulta la seva comprensió de l'arrel del problema. Tenim l'exemple històric de la introducció de les drogues sota un marc capitalista a la Xina Imperial durant el segle XIX, auspiciat pels interessos imperialistes del Regne Unit sobre el comerç amb la Xina. El Regne Unit va produir massivament drogues a la Índia britànica per espoliar a la Xina dels seus recursos, fins que Xina va ser obligada durant les conegudes Guerres del Opi a entregar territori a les potències imperialistes d'Europa.

Creiem que la seva prohibició ha donat ales al narcotràfic i a les grans famílies que controlen grans mercats de drogues. Tots coneixem els cassos del Cartel de Medellín, el Cartel de Cali i els grups narcoterroristes de Mèxic que han assassinat a polítics i periodistes des de els seus inicis. Nosaltres no mantenim una postura prohibicionista respecte les drogues, no les tolerem als nostres espais per una qüestió de salut pública, però hem d'actuar encara que ens sigui desagradable sota un marc capitalista.

Nosaltres no creiem en culpabilitzar a les persones que han consumit drogues, nosaltres les defensem perquè elles no són culpables d'un sistema que incita a la consumició de drogues com l'alcohol, el tabac i fins i tot, drogues com la marihuana. Creiem que no hem d'incitar mai a qualsevol d'aquest tipus de consumisme respecte a les drogues, hem de mantenir una postura activament desafiant contra els narcos

que no són mes que una burgesia amagada i que actua d'una forma més bruta i despreciable. Per aquest motiu és important plantejar una estratègia a llarg termini per abolir el consum de drogues nocives per a la salut a la nostra societat. Resulta evident que la prohibició immediata de les drogues nocives, incloent l'alcohol i el tabac, seria una estratègia poc materialista i evocada al desastre. A l'hora és important diferenciar l'alcohol, el tabac i la marihuana de la resta de drogues, per la seva normalitat d'ús dins de la nostra societat, especialment entre la joventut, i per la seva condició de drogues toves. La legalització de les drogues toves, mantenint la seva producció i distribució sempre sota control de l'Estat, ha d'anar enfocada cap a l'objectiu que aquestes siguin progressivament deixades de banda. Valorem positivament alguns dels efectes de la seva legalització (controls sanitaris, impostos, etc.), però creiem que s'han d'observar quins són els motius pels quals el jovent necessita evadir-se. Cal conscienciar i ensenyar a fer-ne un ús responsable i les conseqüències de la seva consumició. Cal fer una educació amb els peus a terra, assumint que gran part del jovent consumeix drogues (siguin legals o no).

Un exemple de la posició política que hem de mantenir com a comunistes, és la que va prendre la Unió Soviètica. Aquesta va posar en marxa campanyes de conscienciació respecte el consum d'alcohol i tabac que tenien com objectiu que els consumidors poguessin una vida més sana on ells poguessin tenir més

control sobre si mateixos. Entre 1982 i 1985 va disminuir un 50% les malalties primàries de l'alcoholisme i les seves complicades formes. La norma general del consum d'alcohol no era d'hàbit quotidià, sinó que es basava en ingestions abusives però esporàdiques. Finalment, la campanya antialcohòlica va incloure diverses mesures, que estaven plantejades sota un marc socialista on lo més important no era afegir taxes abusives, sinó conscienciar. Encara que es va reforçar el control estatal sobre la producció i la venda de begudes fortes, també la premsa, la ràdio i la televisió recordaven les conseqüències i perills del consum d'alcohol.

Amb la caiguda de la URSS el consum es va disparar, i amb ella el nombre d'addictes, juntament amb l'aparició d'un gran tràfic de drogues controlat per màfies.

Qüestió de la dona

- Prostitució

El procés de crisi econòmica actual ha impactat amb força sobre les condicions laborals de la població femenina, que generalment mai ha arribat a posar-se al nivell de les de la població masculina. Així, les dones es veuen cada vegada més empeses a ocupacions no remunerades i socialment poc reconegudes, com la neteja; o fins i tot es poden veure obligades a exercir la prostitució com a únic mitjà de subsidència.

L'aplicació de les polítiques liberals i neoconservadores que aposten per la no intervenció de l'Estat i per la moral tradicional farà que recaigui sobre les dones de la família aquells serveis socials que anteriorment oferia l'Estat. La seva dependència econòmica respecte els homes de la família augmentarà així com ho farà també el risc de patir pobresa i exclusió.

La prostitució s'inclou dins el sistema patriarcal com una de les majors expressions de violència de gènere i desigualtat entre homes i dones. Un fenomen on el 90% el constitueixen dones, el 7% persones trans i el 3% homes, obliga a fer un anàlisi emmarcat en el context del capitalisme, el sistema patriarcal i la divisió sexual del treball, allunyant-nos de les concepcions neoliberals que intenten individualitzar els comportaments evitant fer un anàlisi de la desigualtat estructural que existeix en la cosificació de les dones. El fet que el petit percentatge d'homes que exerceixen la prostitució ho facin per altres homes és una altra reafirmació de la visió androcèntrica de l'organització social del mercat i de la sexualitat.

Es calcula que només un 5% del total segons dades oficials, podrien incloure's dins la categoria de lliure elecció (entenent que aquesta elecció no és tampoc lliure del tot), un percentatge molt poc representatiu com per fer una generalització dins la prostitució. A més, defensar com una elecció personal no forçada aquesta activitat implica fer còmplices a les

dones amb el sistema de dominació, coacció i violència masculina, trivialitzant el fenomen massiu de la tracta de dones i sistemàtiques violacions de drets humans que pateixen (del qual només un 1% s'atreveix a denunciar).

Tot i que és una tasca molt difícil fer un recull de dades fidedignes, es calcula que hi ha una franja de 300 a 500 mil persones que exerceixen la prostitució a Espanya, a Catalunya de 30 a 40 mil persones. A nivell global, hi ha al voltant de 4 milions de dones i nenes que són víctimes de la tracta i el trànsit amb fins d'exploració sexual, quasi el 80% de les prostitutes han sigut víctimes de violacions, abusos sexuals, diverses vexacions i humiliacions, són sotmeses a tractes degradants, i corren un risc 40 cops major de ser assassinades que la resta de població femenina.

Per tant, és necessari analitzar la simbologia patriarcal que sustenta la prostitució, on es crea un tipus de societat explotadora amb persones que es lucren amb el cos d'altres. Molts anàlisis només es fixen en la figura de la prostituta, sense analitzar que és la víctima dintre d'aquesta estructura i invisibilitzant la responsabilitat dels clients i proxenetes que perpetuen i reproduïxen el seu poder social i econòmic, desposseint a la dona de la seva pròpia sexualitat al servir únicament als plaers sexuals masculins.

Entenem la prostitució com una forma d'esclavitud i explotació humana dins el sistema patriarcal de subordinació sistemàtica de la dona. Per tal, doncs, s'han d'implementar

polítiques públiques actives de cara a eradicar la prostitució, cal discernir els desequilibris estructurals socials, econòmics, polítics i les relacions sexuals de poder entre dones i homes que formen el context d'aquestes decisions. Tot i que la prostitució es anterior al sistema capitalista (però no a la societat de classes), aquesta és una part fonamental d'aquest, i no es pot deslligar el seu anàlisi d'aquest sistema econòmic que es basa en l'explotació, la precarietat laboral, la pobresa i la gana, origen de la major part de la prostitució actualment.

- Ventres de lloguer

Els ventres de lloguer són, juntament amb la prostitució, exemples d'explotació del cos de les dones al ser ambdues indústries la intersecció de patriarcat i capitalisme, amb la principal diferència que mentre la prostitució busca el sexe sense reproducció, la gestació subrogada busca la reproducció sense sexe. A més, hem de tenir en compte que el treball d'una mare de lloguer no funciona per hores a diferència de la prostitució, sinó que és un treball ininterromput. Però, de la mateixa manera que les prostitutes, aquestes es veuen obligades a dissociar-se dels seus cossos com mecanisme d'autodefensa mental; aquestes mares són forçades per la família a sotmetre's a tractaments psicològics perquè siguin conscients que el nadó que gesten no és el seu i impedir-li desenvolupar afecte cap ell. Fins i tot s'ha plantejat que, en un intent per reduir aquest dolor psicològic a l'hora

de renunciar a la criatura, les mares han de visualitzar-se a si mateixes com objectes. Moltes dones que han tingut una mancança de teràpia i suport emocional desenvolupen ansietat emocional durant el procés de subrogació, són també més propenses a patir trastorns com per exemple depressió a l'hora de donar el nadó; a més de sentir dolor i fins i tot negar-se a entregar-lo.

Per tant, seguint una sèrie de sil·logismes, la gestació subrogada és reprovable ja que:

- La subrogació és destructiva per la íntima relació natural i intuïtiva entre mare i fill.
- Per evitar aquest problema, la subrogació emprà una sèrie d'estratègies de reducció de dissonàncies cognitives.
- Aquestes estratègies implícitament requereixen l'objectivització de la gestant.
- Si el primer punt és correcte, la subrogació és problemàtica, si el segon i el tercer punt són correctes, llavors la subrogació és moralment problemàtica.
- Existeix evidència empírica que recolza els tres primers punts.

Gran part del recolzament que té la gestació subrogada ve per part d'homes i dones amb una bona posició econòmica. Aquestes últimes

són dones que no estan a favor d'aquesta perquè elles necessitin els diners que els ventres de lloguer produeixen o perquè siguin elles les que pariran, sinó dones que ho recolzen perquè altres pareixin per elles o per les seves semblants de forma "altruista".

La principal defensa que té la gestació subrogada és que estar en contra d'ella significa no permetre la reivindicació de les dones sobre els seus propis cossos, impedit-les ser mares de lloguer si així ho volen. La qüestió és el fet que les principals víctimes dels ventres de lloguer són dones obreres en necessitat econòmica, cossos dels qual la unió del sistema capitalista i el patriarcal mercantilitza convertint-los en recipients de famílies adinerades que volen, però no poden, tenir fills.

En el moment que s'està sota una situació de necessitat que et porta a actuar de determinada manera perquè necessites, en aquest cas els diners, per sobreviure, aquesta acció no és lliure (de la mateixa manera que amb la prostitució). La situació socio-econòmica de l'individu el condiciona a realitzar o no determinada acció.

3. Com s'organitza la JCC?

La Joventut Comunista de Catalunya planteja el seu model organitzatiu en funció de les lluites de la joventut i de la classe obrera en el seu dia dia. A diferència de les organitzacions polítiques que centren la seva activitat en la disputa electoral i la representació institucional, la JCC situa en el centre de la seva activitat en la lluita al carrer i per això s'organitza de forma diferent. Per tal de fer-ho de forma més eficient, es regeix pel Centralisme Democràtic, mètode organitzatiu basat en els següents principis:

- Els debats es donen de dalt a baix, i d'abaix a dalt. Això vol dir que la direcció proposa, la militància debat, i del resultat d'aquest debat es prenen les decisions. El debat es fa de forma col·lectiva. És als col·lectius de base on s'expressen les opinions personals. Als òrgans de direcció s'expressen opinions col·lectives. Un cop s'ha tancat el debat, l'opinió és la de tota la organització. L'acció individual ha d'anar en funció de decisions col·lectives. Mai pot ser a l'inrevés. Mai l'acció col·lectiva pot anar en funció de decisions individuals.
- Un cop s'ha pres una decisió hi ha unitat d'acció total. Això vol dir que tothom ha d'aplicar els acords que s'hagin pres després del debat. Un cop s'ha

desenvolupat, es valora i es fa l'autocrítica necessària per millorar l'acció de la JCC. La unitat d'acció, des de la disciplina conscient, és imprescindible per aconseguir els nostres objectius estratègics. L'autocrítica és imprescindible per millorar i no generar tensions.

- Totes les responsabilitats són revocables en qualsevol moment i, a més, es fiscalitza la seva activitat. Totes les responsabilitats presenten en l'inici de curs un pla de treball, i al final un informe de gestió valorant la seva activitat. Els col·lectius i els òrgans de direcció debaten, fiscalitzant així la seva actuació.

Els col·lectius

Els nuclis de base de la JCC són els col·lectius, pensats per a l'activitat quotidiana i l'actuació ràpida i àgil. Estan compostats per un mínim de 3 persones i un màxim de 10. Un cop ha superat les 10 persones, es treballa per generar un altre col·lectiu, imitant la forma en la que es reproduïxen les cèl·lules en els organismes. Això no és immediat, ja que pel tipus de vida de la gent jove, els cicles són breus i els col·lectius volàtils. Un col·lectiu que un curs té una gran activitat és possible que al curs següent no existeixi, per canvis de residència, incompatibilitats d'horaris per estudis o treball de la gent, etc. El col·lectiu és l'espai en el que tota la militància participa dels debats polítics,

estratègics i organitzatius de la JCC. Els col·lectiu és, també, l'espai en el que es posen a la pràctica les iniciatives i campanyes d'àmbit nacional.

Existeixen 3 tipus de col·lectius:

- **Col·lectius territorials.** Són col·lectius que tenen com a àmbit d'actuació un barri, un municipi o una comarca, en funció de la distribució de la militància. La seva activitat està centrada en la participació en el moviment juvenil veïnal i associatiu, l'activitat cultural, i la generació d'activitats polítiques i culturals pròpies. Així mateix, també desenvolupen les línies d'acció nacional, i han de fer activitats d'agitació i propaganda a insitituts, etc.
- **Col·lectius d'estudiants.** Són col·lectius que tenen com a àmbit d'actuació una facultat, un campus, o una zona concreta. De moment només existeixen col·lectius d'estudiants universitaris, però es treballa per tenir col·lectius de FP i de Secundària, ja siguin de centre o de zona. Aquests col·lectius tenen com a activitat central la coordinació de la militància comunista en la lluita estudiantil, a través de l'Associació d'Estudiants Progressistes (AEP), sindicat estudiantil de referència de la JCC. La JCC només participa en un sindicat, entenent que així es centren tots els nostres esforços en

arriba a les masses estudiantils. Així mateix, empeny per a que l'AEP tingui un paper actiu i protagonista en les assemblees d'estudiants. Així mateix, també desenvolupen les línies d'acció nacional.

- **Col·lectius d'obriers i obreres.** Són col·lectius que tenen com a àmbit d'actuació un centre de treball o un sector en una zona concreta. De moment només existeix la Comissió de Moviment Obrer, encarregada de treballar per crear col·lectius. Així doncs, durant aquest curs es crearan col·lectius com el de doctorands becaris de Barcelona, de telemàrqueting de Barcelona, etc. Aquests col·lectius tenen com a activitat central la participació en el moviment sindical, concretament a CCOO, i en aquelles plataformes que existeixin sobre les seves problemàtiques (per exemple, D-Recerca Precària de doctorands en situació de precarietat laboral).

El sentit dels diferents tipus de col·lectius és estar presents en totes les lluites de la joventut, en tots els espais de la seva vida quotidiana: la feina, la uni o l'insti, i el barri. Tal com explicàvem, la nostra organització no està pensada només per fer campanyes electorals o participar a les institucions, sinó que ho està per la lluita diària contra el capitalisme.

Cada col·lectiu té un o una responsable, que s'encarrega de convocar les reunions, fer seguiment de la seva activitat i coordinar les tasques d'aquest, així com representar-lo al Comitè Central i fer el traspàs d'informació. Si el col·lectiu es gran pot tenir responsable d'organització.

Els comitès

Per tal de coordinar els col·lectius existeixen els comitès, que formen l'estructura intermèdia de la JCC. Els comitès poden ser sectorials o territorials. Els comitès sectorials coordinen i elaboren la tàctica dels col·lectius d'un mateix sector. Un exemple de comitè sectorial és el d'estudiants, que desenvolupa les línies traçades per les conferències o plenaris d'estudiants. Un cop existeixin col·lectius de Moviment Obrer, la seva Comissió esdevindrà un Comitè. Pel que fa als territorials, coordinen tots els col·lectius d'una mateixa zona. Per exemple, el Comitè de Barcelona coordina tots els col·lectius de la ciutat de Barcelona, ja siguin col·lectius territorials, d'estudiants o d'obers, per a les activitats que ocupen tota la ciutat (participació al Consell de la Joventut de Barcelona, campanyes conjuntes, desenvolupament de línies nacionals, etc.)

Les comissions

Les comissions són espais de treball oberts a la militància per a qüestions d'àmbit nacional Així doncs, existeix la Comissió de Moviment Obrer, així com la Comissió de Feminisme, la Comissió

de Formació, la Comissió de Redacció de la revista Maig, etc. Les comissions són dirigides pel o la responsable nacional, triades pel Comitè Central en base a la llista votada al Congrés.

El Comitè Central

El Comitè Central és el màxim òrgan de direcció entre congressos. Està compostat per 10 nominals, triades en la llista votada en el Congrés i que desenvolupen responsabilitats nacionals, i les responsables dels col·lectius. Aquest òrgan marca les línies d'acció i la tàctica de la organització, així com fiscalitza les finances.

Es reuneix, com a mínim, una vegada al trimestre. Els col·lectius s'han de reunir abans per debatre les propostes que es presenten, i així poder prendre decisions amb el màxim de consens possible. En les reunions d'aquest òrgan es busca sempre una síntesi, una posició final que pugui generar consens i construir així una cultura política basada en el debat constructiu, la camaraderia i la unitat d'acció.

El Comitè Central mai pot reproduir les dinàmiques de la representació política burgesa. No pot existir una dinàmica de govern-oposició, sinó que els debats tenen com a objectiu construir posicionaments i línies d'actuació de consens, i per tant, les intervencions i les propostes, tot i que òbviament poden expressar opinions contraposades amb tota llibertat, han de basar-se en el respecte i l'esperit constructiu.

Així mateix, quan es presenta una proposta de treball, la persona que l'hagi presentat s'ha d'implicar en el seu desenvolupament.

Aquest òrgans tria el Comitè Executiu i el Secretariat, que gestionen l'aplicació dels seus acords i les seves decisions.

El Comitè Executiu

Aquest òrgans s'encarrega de la preparació del Comitè Central i de l'aplicació dels seus acords i les decisions polítiques. Està format per les següents persones:

Juanma R. Secretari General | sgeneral@jcc.cat

Anna U. Secretària d'Organització |
organitzacio@jcc.cat

Ismael B. Responsable de Comunicació |
comunicacio@jcc.cat

Ariadna G. Responsable d'Estudiants |
estudiants@jcc.cat

Jesús V. Responsable de Moviment Obrer |
movimentobrer@jcc.cat

Víctor H. Responsable de Finances |
finances@jcc.cat

Lucía A. Responsable de Formació |
formacio@jcc.cat

Nora O. Responsable de Feminisme |
feminisme@jcc.cat

Paul C. Responsable d'Internacional i Solidaritat
| internacional@jcc.cat

Raquel T. Directora de la Revista Maig |
maig@jcc.cat | info@maig.cat

El Secretariat

Aquest és l'òrgans que gestiona les decisions i acords organitzatius, logístics i financers del Comitè Central. A la vegada, gestiona el día a día de la organització, les noves afiliacions, i el bon funcionament dels col·lectius. El formen les següents persones:

Anna U. Secretària d'Organització |
organitzacio@jcc.cat

Víctor H. Responsable de Finances |
finances@jcc.cat

Lucía A. Responsable de Formació |
formacio@jcc.cat

Nora O. Responsable de Feminisme |
feminisme@jcc.cat

Esteban V. Responsable d'Extensió |
extensio@jcc.cat

El Congrés

Aquest és el màxim espai de debat i decisió. Es reuneix com a mínim cada dos anys i com a màxim cada tres. Debat i acorda les línies polítiques de llarg abast, l'estratègia de la JCC i els òrgans de direcció. En el Congrés participa tota la militància, i serveix per encarar els debats centrals sobre la situació de la joventut, de la classe obrera i del país.

A banda de com s'organitza la JCC també recomanem llegir *Un Partido Con Paredes de Vidrio*, d'Álvaro Cunhal, en el que s'explica què és un Partit Comunista i com hauria de funcionar, tot seguint l'exemple del Partit Comunista Portugués.

